TILTRUKKET AV SAMME KJØNN

Gud skapte oss som mann og kvinne. Det vi kaller kjønn, var et vesentlig kjennetegn i vår tilværelse før fødselen.

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Tiltrekningskraften mellom mann og kvinne ble inngitt av Skaperen for å sikre videreføring av jordisk liv og for å holde mann og hustru sammen i en slik familieramme som han forordnet, så hans hensikter skulle oppnås, innbefattet det å oppdra barn.

Enhver siste-dagers-hellig vet at Gud har forbudt all seksuell omgang utenfor ekteskapets bånd. De fleste er også klar over Frelserens lære om at en mann begår en synd om han ser på og begjærer en kvinne (se Matteus 5:28, L&p 42:23, 63:16).

Tiltrekningskraften mellom mann og kvinne ble inngitt av Skaperen for å sikre videreføring av jordisk liv og for å holde mann og hustru sammen i en slik familieramme som han forordnet, så hans hensikter skulle oppnås, innbefattet det å oppdra barn. I motsetning til dette er avvik fra Guds bud når det gjelder bruk av forplantningskraften, alvorlige synder. President Joseph F. Smith har uttalt:

«Seksuelt samkvem er lovlig innenfor ekteskapets ramme, og hvis man tar del med en riktig innstilling, er det ærbart og helliggjørende. Dog utenfor de ekteskapelige bånd er seksuell hengivelse en nedverdigende synd og avskyelig i Guds øyne.»[1]

Enkelte siste-dagers-hellige opplever den forvirring og smerte som følger når en mann eller en kvinne innlater seg på seksuell adferd overfor en person av samme kjønn, eller at en person har erotiske følelser som kan lede til slik adferd. Hvordan skal Kirkens ledere, foreldre

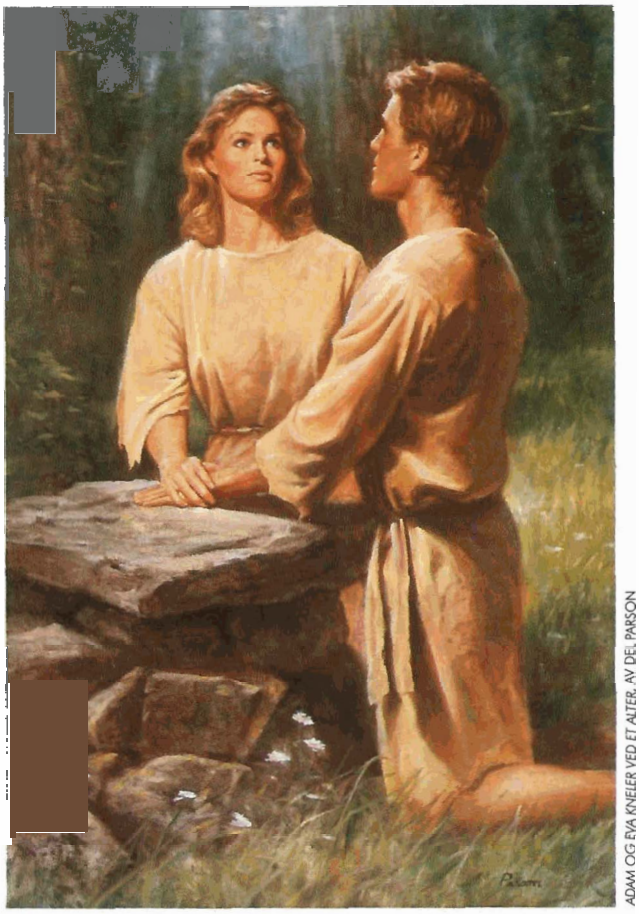

ADAM OG EVA KNELER VED ET ALTER. AV DEL PARSON

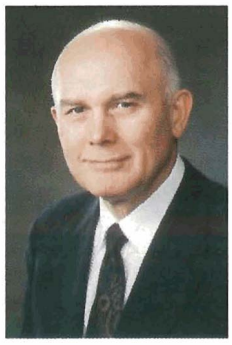

Eldste Dallin H. Oaks

og andre medlemmer av Kirken reagere når de stilles overfor de religiøse, følelsesmessige og familiære utfordringer som ledsager slik adferd eller slike følelser? Hva sier vi til en ungdom som forteller at han eller hun tiltrekkes av eller har erotiske tanker om eller følelser overfor personer av sitt eget kjønn? Hvordan skal vi reagere når en person bekjentgjør at han er homoseksuell eller at hun er lesbisk, og at vitenskapen «beviser» at han eller hun ble «født slik»? Hvordan reagerer vi når folk som ikke deler vår tro, anklager oss for å være intolerante og ubarmhjertige når vi fastholder at det er galt å ha erotiske følelser overfor en person av samme kjønn, og at all seksuell adferd av slik art er synd?

LÆRESETNINGER I EVANGELIET

Vår holdning til disse spørsmålene bestemmes av læresetninger i evangeliet som vi vet er sanne.

1. Gud skapte oss til «mann og kvinne» (L&p 20:18, Moses 2:27, 1. Mosebok 1:27). Det vi kaller kjønn, var en grunnleggende del av vår eksistens før fødselen.[2]

2. Hensikten med livet på jorden og oppgaven til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er å forberede Guds sønner og døtre til deres fremtid – å bli lik våre himmelske foreldre.

3. Vår evige fremtid – opphøyelse i det celestiale rike – er bare mulig gjennom Jesu Kristi forsoning (ved hvilken vi ble og kan forbli «uskyldig for Gud» [L&p 93:38]), og den er bare tilgjengelig for en mann og en kvinne som har inngått og vært trofaste mot de pakter som henhører til evig ekteskap i et Guds tempel (se L&p 131:1-4; 132).

4. Takket være vår himmelske Faders barmhjertige plan, vil personer som ønsker å gjøre det som er riktig, men som uten selv å ha skyld i det ikke er i stand til å inngå et evig ekteskap på jorden, få anledning til å kvalifisere seg til evig liv i en tidsperiode etter jordelivet, hvis de holder Guds bud og er trofaste mot sin dåpspakt og andre pakter.[3]

5. I tillegg til forsoningens rensende virkning har Gud gitt oss handlefrihet – evne til å velge mellom godt (livets vei) og ondt (veien til åndelig død og ødeleggelse [se 2. Nephi 2:27, Moses 4:3]). Selv om forholdene i jordelivet kan begrense vår frihet (f.eks. ved å begrense våre bevegelsesmuligheter eller vår mulighet til å handle på bestemte valgmuligheter), kan ingen jordisk eller åndelig makt berøve oss vår handlefrihet når vi har nådd ansvarsalderen eller tilregnelighet (se Moroni 8:5-12, L&p 68:27, 101:78).

6. For å oppfylle en av hensiktene med livet på jorden er det nødvendig at vi blir prøvet med motgang for å se om vi vil holde Guds bud og befalinger (se 2. Nephi 2:11, Abraham 3:25-26). For at vi skal få slik motgang, har Satan og hans tilhengere fått tillatelse til å friste oss til å bruke vår handlefrihet til å velge det onde og begå synd.

7. Fordi Satan ønsker at «alle mennesker [skal bli] ulykkelige likesom han selv er» (2. Nephi 2:27), setter han sine sterkeste fremstøt inn på å oppmuntre til valg og handlinger som vil kullkaste Guds plan for sine barn. Han prøver å underminere prinsippet om personlig ansvar, å overtale oss til å misbruke vår hellige formeringskraft, å hindre at verdige menn og kvinner inngår

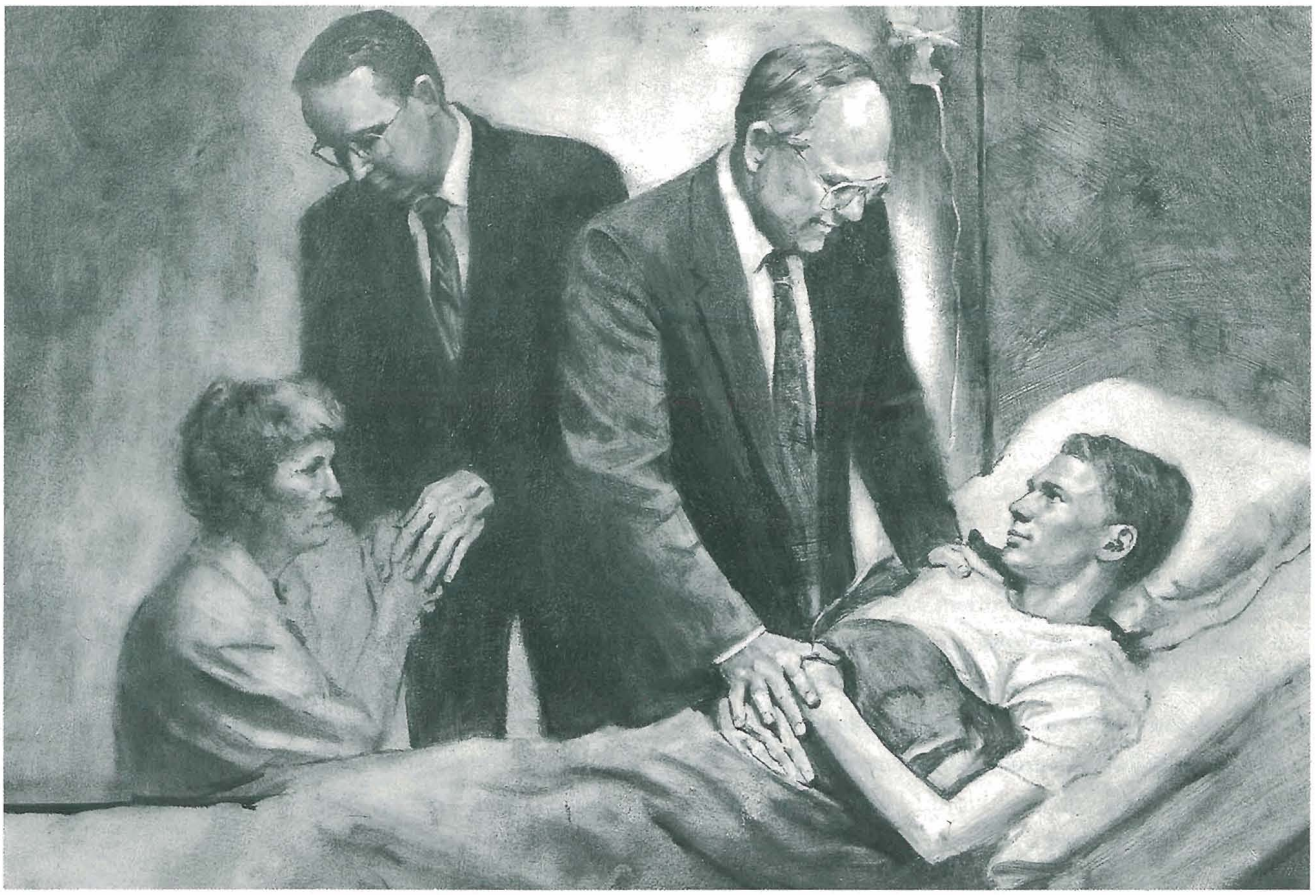

ILLUSTRERT AV DEL PARSON

Vi skulle vise medfølelse med personer som lider av dårlig helse, også dem som er smittet av HIV eller har AIDS (uansett om de har fått sykdommen ved seksuell forbindelse eller ikke). Vi skulle oppfordre slike mennesker til å delta i Kirkens aktiviteter.

ekteskap og setter barn til verden, og skape forvirring angående hva det betyr å være mann eller kvinne.

8. I alt dette prøver djevelen, som ikke har noe legeme, å overtale dødelige mennesker til å forderve sitt legeme ved å «velge evig død ifølge kjødets vilje ... som gir djevelens ånd makt til å ta [dem] til fange og føre [dem] til helvete, så han kan herske over [dem] i sitt eget rike» (2. Nephi 2:29).

9. Det første presidentskap har erklært at «det er forskjell mellom [1] umoralske tanker og følelser og [2] det å begi seg inn på umoralsk heteroseksuell eller homoseksuell adferd.»[4] Selv om umoralske tanker er mindre alvorlige enn umoralsk adferd, må man også stå imot slike tanker og omvende seg fra dem, for vi vet at «våre tanker også vil fordømme oss» (Alma 12:14). Umoralske tanker (og de mindre alvorlige følelser som fører til dem) kan forårsake syndig adferd.

10. På grunn av Guds store kjærlighet til sine barn vil selv de største syndere (eller nesten alle) til slutt bli belønnet med et herlighetsrike.[5] Personer som har levd et godt liv og mottatt de fleste av frelsens ordinanser, men som ikke har kvalifisert seg til opphøyelse ved evig ekteskap, vil bli frelst og komme til en lavere grad av det celestiale rike hvor det ikke skjer noen evig formering (se L&p 131:1-4).

11. Midt oppe i jordelivets utfordringer og valg er vi alle underlagt Frelserens befaling om å «elske hverandre» (Joh. 15:12, 17). Det første presidentskap sa det på følgende måte i et budskap nylig:

«Vi er blitt bedt om å være snillere mot hverandre, mildere og mer tilgivende. Vi er blitt bedt om å være senere til å handle i vrede og raskere til å hjelpe. Vi er blitt bedt om å rekke ut en vennskapets hånd og motstå trangen til å straffe. Vi blir bedt om å være Kristi sanne disipler, å elske hverandre med ekte medfølelse, for slik elsket Kristus oss.»[6]

Vennlighet, medfølelse og kjærlighet er mektige redskaper når det gjelder å styrke oss til å bære tunge byrder

som blir pålagt oss uten at vi selv er skyld i dem, og til å gjøre det vi vet er riktig.

ANVENDELSE AV LÆRESETNINGER OG ANSVAR

Disse læresetningene, befalingene og dette ansvar gir oss veiledning til å besvare de spørsmålene som ble stilt tidligere i denne artikkelen.

Våre læresetninger fordømmer klart dem som innlater seg på fysiske eller verbale angrep på personer man tror er involvert i homoseksuell eller lesbisk adferd.

Vi skulle vise medfølelse med personer som lider av dårlig helse, også dem som er smittet av HIV eller har AIDS (uansett om de har fått sykdommen ved seksuell forbindelse eller ikke). Vi skulle oppfordre slike mennesker til å delta i Kirkens aktiviteter.

Når vi anvender Det første presidentskaps skille på spørsmålet om forhold mellom personer av samme kjønn, skulle vi skille mellom (1) homoseksuelle (eller lesbiske) «tanker og følelser» (som man skulle motstå og omdirigere) og (2) «homoseksuell adferd» (som er en alvorlig synd).

Vi skulle være klar over at ordene *homoseksuell* og *lesbisk* er adjektiver som beskriver spesielle tanker, følelser og adferd. Vi skulle avholde oss fra å bruke disse ordene som substantiver for å peke ut en spesiell tilstand eller konkrete personer. Vår lære bestemmer bruken av begrepene. Det er galt å bruke disse ordene for å betegne en *tilstand*, for dette innebærer at en person fra fødselen av er dømt til en livssituasjon hvor han eller hun ikke har noe valg med hensyn til den overordentlig viktige sak som seksuell *adferd* er.

Følelser er en annen sak. Noen følelser ser ut til å være medfødt. Andre kan spores tilbake til jordiske erfaringer. Atter andre følelser ser ut til å bli ervervet fra et komplisert vekselspill mellom natur og oppdragelse. Vi har alle enkelte følelser som vi ikke har valgt, men Jesu Kristi evangelium lærer oss at vi likevel har evnen til å motstå og rette opp våre følelser (etter behov) og forvisse oss om at de ikke leder oss til upassende tanker eller at vi innlater oss på syndig adferd.

Ulike personer har ulike fysiske egenskaper og ulik mottakelighet for de forskjellige former for fysisk og følelsesmessig press vi møter i barndommen og i de voksnes omgivelser. Vi valgte heller ikke denne personlige mottakeligheten, men vi velger og vil være ansvarlige for de holdninger og prioriteringer og den adferd og livsstil vi tilegner oss på grunnlag av den.

Vesentlig for vårt doktrinære standpunkt i disse saker er forskjellen mellom vår frihet og vår handlefrihet. Vår frihet kan bli begrenset av forskjellige forhold på jorden, men handlefriheten, som Gud har gitt oss, kan ikke begrenses av ytre krefter, for den utgjør det grunnlag vi skal stilles til ansvar overfor ham på. Motsetningen mellom frihet og handlefrihet kan illustreres i sammenhengen i en hypotetisk utvikling fra følelser til tanker til adferd til avhengighet. Denne utviklingen kan sees i en mengde forskjellige forhold, f.eks. gambling og bruk av tobakk og alkohol.

På samme måte som noen mennesker har annerledes følelser enn andre, synes det som om enkelte mennesker er uvanlig disponert for visse handlinger, reaksjoner eller henfallenhet. Kanskje slik sårbarhet er medfødt eller ervervet uten eget valg eller egen skyld, lik den ikke navngitte lidelsen apostelen Paulus kalte «en torn i kjødet, en Satans engel som skal slå meg, for at jeg ikke skal opphøye meg» (2. Kor. 12:7). En person kan ha følelser som trekker ham til gambling, men i motsetning til dem som bare prøver seg litt sporadisk, blir vedkommende henfallen til gambling. En annen kan ha hang til tobakk og blir lett avhengig. Atter en annen kan føle uvanlig sterk tiltrekning til alkohol og i sin sårbarhet lett bli drevet mot

alkoholisme. Andre eksempler kan innbefatte et hissig temperament, stridighet, misunnelse og så videre.

I hvert tilfelle (og i andre eksempler som kunne gis) kan de følelser eller andre egenskaper som øker tilbøyeligheten til en bestemt adferd, være noe arvelig betinget. Men forholdet er sannsynligvis svært komplisert. Det anlegget som er arvet, behøver ikke bety noe mer enn at det er litt større sannsynlighet for at en person vil erverve visse følelser om han eller hun blir påvirket på en bestemt måte under oppveksten. Men uansett vår følsomhet eller sårbarhet, som bare er variasjoner i vår frihet på jorden (i jordelivet er vi bare «fri i kjødet» [2. Nephi 2:27]), har vi fortsatt ansvar for hvordan vi utøver vår handlefrihet i våre tanker og den adferd vi velger. Jeg behandlet denne motsetningen i en tale jeg holdt ved Brigham Young University for flere år siden:

«De fleste av oss er født med [eller utvikler] torner i kjødet, enkelte mer synlige, noen alvorligere enn andre. Det virker som vi alle er påvirkelige for et eller annet forstyrrende element, men uansett hva det er, så har vi vilje og makt til å kontrollere våre tanker og handlinger. Slik må det være. Gud har sagt at han holder oss ansvarlige for det vi gjør og det vi tenker, så våre tanker og handlinger må kunne kontrolleres ved vår handlefrihet. Når vi først har nådd ansvarsalderen eller tilregnelighet, kan vi ikke bruke 'jeg ble født slik' som en unnskyldning for handlinger eller tanker som ikke harmonerer med Guds bud og befalinger. Vi må lære hvordan vi skal leve for at en jordisk svakhet ikke vil hindre oss i å nå det evige mål.

Gud har lovet at han vil hellige våre lidelser til vårt gavn (se 2. Nephi 2:2). Den innsats vi gjør for å overvinne eventuelle medfødte [eller utviklede] svakheter, bygger opp en åndelig styrke som vil være til nytte for oss gjennom evigheten. Da Paulus derfor ba tre ganger om at hans 'torn i kjødet' måtte vike fra ham, svarte Herren: 'Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.' Lydig trakk Paulus denne konklusjon:

'Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg.

Derfor er jeg vel tilfreds i skrøpelighet, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld. For når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk!» (2. Kor. 12:9-10.)

Uansett hva vår sårbarhet eller våre tilbøyeligheter [følelser] består i, kan de ikke underkaste oss evige konsekvenser med mindre vi benytter vår handlefrihet til å gjøre eller tenke noe som Guds bud og befalinger forbyr. Tilbøyelighet til alkoholisme svekker offerets frihet til å drikke uten å bli henfallen, men hans handlefrihet tillater ham å være avholdende og slik unngå alkoholens fysiske svekkelse og avhengighetens åndelige forringelse.

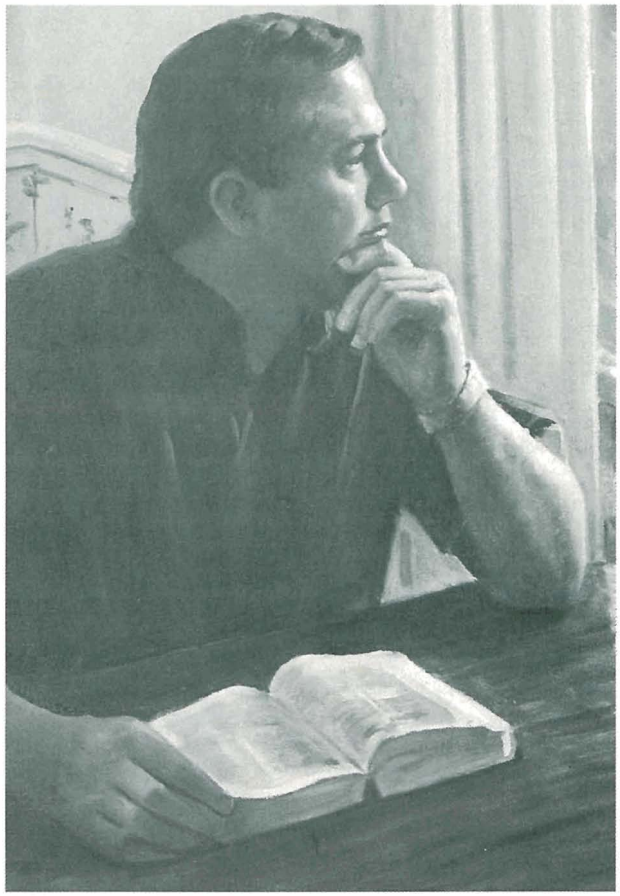

ILLUSTRERT AV DEL PARSON

Det er mye vi ikke vet om omfanget av vår frihet i forbindelse med de forskjellige torner i kjødet som plager oss i jordelivet. Men vi vet så mye: *alle* har vi vår handlefrihet, og Gud holder oss ansvarlige for den måten vi bruker den på i tanker og gjerninger. Dette er fundamentalt.

... Vær på vakt overfor argumentet om at siden en bestemt handling øver så sterk tiltrekning på et menneske, har vedkommende ingen mulighet til å velge og er derfor ikke ansvarlig for sine handlinger. Denne påstanden strider imot de mest fundamentale premisser i Jesu Kristi evangelium.

Satan vil at vi skal tro at vi ikke har noe ansvar i dette liv. Det var det han prøvde å oppnå med sin strid i foruttilværelsen. En person som hevder at han ikke er ansvarlig for sin bruk av handlefriheten siden han ble 'født slik', prøver å ignorere konsekvensen av striden i himmelen. Vi *er* ansvarlige, og hvis vi hevder noe annet, blir våre anstrengelser en del av motstanderens propaganda.

Personlig ansvar er en av livets lover. Det gjelder i menneskenes lover og i Guds lover. Samfunnet holder menneskene ansvarlige for å kontrollere sine impulser slik at vi kan leve i et sivilisert samfunn. Gud holder sine barn ansvarlige for å kontrollere sine impulser slik at de kan holde hans bud og realisere sin evige fremtid. Loven unnskylder ikke en oppfarende mann som gir etter for en impuls til å skyte sin plageånd, eller en grådig mann som gir etter for en impuls til å stjele, eller en pedofil som gir etter for en impuls til å tilfredsstille sine seksuelle drifter på barn...

Det er mye vi ikke vet om omfanget av vår frihet i forbindelse med de forskjellige torner i kjødet som plager oss i jordelivet. Men vi vet så mye: *alle* har vi vår handlefrihet, og Gud holder oss ansvarlige for den måten vi bruker den på i tanker og gjerninger. Dette er fundamentalt.»[7]

VITENSKAPENS INNSIKT

I motsetning til vår doktrinære betraktning er det mange som betrakter problemene omkring tiltrekning til samme kjønn kun ut fra nåtidens vitenskapelige ståsted. Jeg er ingen vitenskapsmann, men ved hjelp av vitenskapelig litteratur og opplysninger fra dyktige vitenskapsmenn og praktiserende homofile vil jeg prøve å motbevise det enkelte hevder, nemlig at vitenskapen har fastslått at erklærte homoseksuelle og lesbiske ble «født slik».

Vi lever i en tid med stadig flere vitenskapelige oppdagelser om menneskekroppen. Vi vet at arv forklarer mange av våre fysiske trekk. Samtidig vet vi også at vår adferd i stor grad påvirkes av psykososiale faktorer som forhold til foreldre og søsken (spesielt i løpet av de grunnleggende år) og kulturen vi lever i. Debatten om, eller i hvilken grad, en bestemt adferd skal tilskrives «naturen» eller «oppdragelsen» er mange hundre år gammel. Dens anvendelse på emnet følelser og adferd mellom personer av samme kjønn, er bare ett utslag av et meget komplisert emne som vitenskapen fremdeles bare har få holdepunkter om.

Enkelte vitenskapsmenn benekter at adferd er genetisk betinget.[8] Andre gjør seg til talsmenn for funn eller teorier som går ut på at «mye tyder på at seksuell legning er genetisk betinget».[9]

Vi er naturligvis klar over at det at noen er disponert for visse sykdommer, som noen kreftformer og endel andre sykdommer som diabetes, forklares utfra arvelighet. Det er også teorier om og enkelte tegn på at arv er en faktor når det gjelder å være disponert for forskjellige adferdsrelaterte forstyrrelser, som f.eks. aggresjon, alkoholisme og fedme. Det er lett å anta at arv spiller en rolle for seksuell legning. Men det er viktig å huske, som to talsmenn for denne hypotesen erkjenner, at «oppfatningen av at arvelighet spiller en vesentlig rolle, ikke bør forveksles med oppfatningen av at arv er uunngåelig... De fleste mekanismer medfører sannsynligvis en vekselvirkning mellom medfødte anlegg og miljø.»[10]

Hvor de enn befinner seg i dette spekteret mellom direkte forkastelse og fullstendig godtakelse av biologisk bestemt seksuell legning, innrømmer de fleste vitenskapsmenn at eksisterende indisier ikke er tilstrekkelige, og at man må vente på mange flere vitenskapelige studier før man kan trekke bastante konklusjoner.

En undersøkelse av 56 par eneggede mannlige tvillinger hvor den ene tvillingen karakteriserte seg som «homofil», viste at 52 prosent av de andre tvillingene også karakteriserte seg som homofile.[11] En lignende undersøkelse av kvinnelige eneggede tvillinger viste omtrent det samme forholdet mellom tvillingene (34 av 71 par, 48 prosent).[12] Hvis disse studiene påviser en arvelig innflytelse på hva det nå er som får en mann eller kvinne til å karakterisere seg som homoseksuell eller lesbisk, fremgår det tydelig at denne innflytelsen ikke er avgjørende. Som en fremstående vitenskapsmann bemerket: «Selv en enegget tvilling av en homoseksuell mann har 50 prosent sjanse eller mer til å bli heteroseksuell – selv om han har nøyaktig de samme genene og har blitt oppdratt av de samme foreldrene.»[13] Vi bør også legge merke til at resultatene av disse undersøkelsene (og andre beskrevet nedenfor) er basert på de undersøktes egen klassifisering, et spinkelt grunnlag for vitenskapelige konklusjoner når «det ennå ikke er noen universelt akseptert definisjon på homoseksualitet blant klinikere og adferdspsykologer – langt mindre enighet om dens opprinnelse.»[14]

Innen ethvert nytt kunnskapsområde hilses en ny kilde til bevismateriale velkommen. I juli 1993 skapte dr. Dean Hamer store avisoverskrifter over hele verden da han erklærte at han hadde funnet «en statistisk betydningsfull forbindelse mellom arv av genetiske koder [en identifiserbar DNA-bit] på kromosomområdet Xq28 og seksuell legning hos en gruppe utvalgt blant ... homoseksuelle menn og deres slektninger over 18 år.» Med andre ord: «Det ser ut til at Xq28 inneholder et gen som bidrar til homoseksuell legning hos menn.»[15] Dr. Hamer tillegger sin oppdagelse meget stor betydning og trekker følgende konklusjon i boken han skrev etterpå:

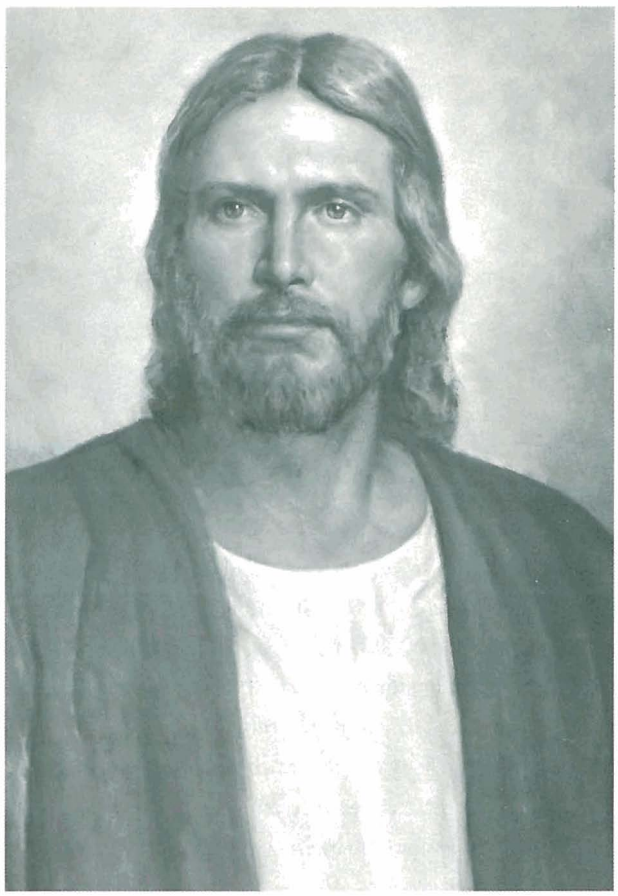

DEN HERRE JESUS KRISTUS, AV DEL PARSON

Evangeliets første prinsipp er tro på den Herre Jesus Kristus, som gir oss lys og styrke til å overvinne hindringer i jordelivet og til å bruke vår Gud-gitte handlefrihet til å velge en adferd som vil lede oss til vår guddommelige fremtid.

«Vi kan bare gjette oss til betydningen av Xq28 blant befolkningen i sin alminnelighet. På det meste kan ikke regionen ha mulighet for å påvirke mer enn 67 prosent av homoseksuelle menn, den delen som er 'knyttet' til dette området i vår utvalgte gruppe av homoseksuelle søsken. Dersom homoseksualitet overveiende forårsakes av miljømessige faktorer eller av et stort antall gener som gjensidig påvirker hverandre, kan Xq28 på det laveste ligge til grunn for så lite som noen få prosent av avviket i seksuell legning hos menn. Middelverdien, hentet fra våre koblingsdata og tilgjengelige studier av tvillinger og deres familier, tyder på at Xq28 spiller en viss rolle hos ca. 5 til 30 prosent av homoseksuelle

menn. Variasjonsbredden i denne beregningen viser at det ennå gjenstår mye arbeid.»[16]

«En viss rolle hos ca. 5 til 30 prosent» av menn som selv klassifiserer seg som homofile, er virkelig altfor svakt til å hevde at vitenskapen har vist at «homoseksualitet forårsakes av» genetisk arv. En dyktig vitenskapsmann pekte ut to usikre faktorer:

«Det man hittil mener er bevis på at medfødte biologiske trekk ligger til grunn for homoseksualitet, holder ikke stikk... Resultater av genetisk forskning som går ut på å vise at homoseksualitet er arvelig, klargjør hverken hva som arves, eller hvordan det påvirker den seksuelle legning.»[17]

I et imponerende verk hvor de tar biologiske teorier om folks seksuelle legning opp til fornyet vurdering, kommer dr. Byne og dr. Parsons ved Colombia Universitys psykiatriske avdeling med følgende viktige advarsler og forslag:

«Det er nødvendig at klinikere og adferdspsykologer begynner å vurdere de kompliserte forholdene for seksuell legning og motstår tilbøyeligheten til å søke forenklede forklaringer, psykososiale så vel som biologiske.

I de fleste teorier om opprinnelsen til seksuell legning snakkes det påfallende lite om den enkeltes aktive rolle i å forme sin identitet... Vi foreslår en modell med vekselvirkning hvor gener eller hormoner ikke betegner seksuell legning i og for seg, men i stedet skjevdeler spesielle trekk i personligheten og derved påvirker den måten en person og vedkommendes omgivelser gjensidig påvirkes etter hvert som seksuell legning og andre personlige egenskaper utvikles.»[18]

Denne uttalelsen, som bare er ett av mange forslag fra vitenskapsmenn, er spesielt overbevisende fordi den tar i betraktning det vitale element som den enkeltes valg er, noe vi vet er et sant prinsipp i vårt liv her på jorden.

ANSVAR SOM PÅHVILER KIRKENS FUNKSJONÆRER OG MEDLEMMER

I sitt brev av 14. november 1991 angående betydningen av kyskhetsloven erklærte Det første presidentskap: «Seksuelle forhold er kun på sin plass mellom mann og hustru, passende uttrykt innenfor ekteskapets bånd. All annen seksuell kontakt, innbefattet utukt, hor og homoseksuell og lesbisk adferd, er syndig.»

I overensstemmelse med dette direktivet er Kirkens embedsmenn ansvarlige for å kalle overtredere til omvendelse og minne dem om det prinsippet profeten Samuel lærte de ugudelige nephittene: «I har hele eders liv traktet etter det I ikke kunne oppnå, og I har søkt etter lykke i å begå synd som er i strid med vårt store og evige Overhodes rettferdige natur» (Helaman 13:38).

Personer kan ikke fortsette å innlate seg på alvorlig synd og forbli medlemmer av Kirken. Og den enkelte kan bli disiplinert for å ha oppmuntret andre til å synde. Kirken har ingen disiplinære tiltak for upassende tanker eller følelser (selv om man blir oppmuntret til å forbedre dem), men det følger konsekvenser av adferd. I den samme prekenen hvor Frelseren forkynte at menneskene ikke skal «kastes ut», befalte han sine tjenere at «I ikke med vilje skal la noen delta uverdig i mitt kjød og blod ... Derfor, hvis I vet at en mann er uverdig ... skal I forby ham» (3. Nephi 18:28-30). Frelseren befalte også: «Men hvis han ikke omvender seg, skal han ikke regnes blant mitt folk, så han ikke ødelegger mitt folk» (vers 31, se også Mosiah 26:36, Alma 5:56-61). Følgelig, hvis overtredere ikke reagerer på oppfordringer om å omvende seg, må hyrden for Kirkens hjord iverksette disiplinære tiltak for å oppfylle sitt Gud-gitte ansvar.

Samtidig skulle vi alltid skille mellom syndige *gjerninger* og upassende *følelser* eller potensielt farlige *tilbøyeligheter*. Vi skulle bestrebe oss på å vise kjærlighet mot dem som

ILLUSTRERT AV DEL PARSON

Hensikten med livet på jorden og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges oppgave er å forberede Guds sønner og døtre til deres fremtid – å bli lik våre himmelske foreldre.

kjemper for å motstå fristelse. Det første presidentskap gjorde dette klart i sitt brev av 14. november 1991. Etter igjen å ha fastslått at «utukt, hor og homoseksuell og lesbisk adferd» er syndig, tilføyde presidentskapet:

«Enkeltpersoner og deres familier som ønsker hjelp i disse saker, skulle søke råd hos sin biskop, grenspresident, stavs- eller distriktspresident. Vi oppfordrer Kirkens ledere og medlemmer til å vise kjærlighet og forståelse overfor dem som strever med slike problemer. Mange vil reagere positivt på Kristus-lignende kjærlighet og inspirerte råd når de blir invitert til å komme tilbake og gjøre bruk av Frelserens forsoning og helbredende kraft (se Esaias 53:4-5, Mosiah 4:2-3).»

President Hinckley sa noe lignende i en konferansetale: «Jeg ønsker også å understreke at vår bekymring for syndens bitre frukt også er ledsaget av en Kristus-lignende sympati for dens offere, hva enten de er uskyldige eller straffskyldige. Vi gjør oss til talsmenn for Herrens eksempel, han som fordømte synden, men allikevel elsket synderen. Vi skulle anstrenge oss – med vennlighet og omsorg – for dem som rammes, avhjelpe deres behov og hjelpe dem med deres problemer.»[19]

Til tross for slike innbydelser og forsikringer opplever Kirken og dens medlemmer stadig misforståelser angående vårt standpunkt i disse saker. I et intervju med en fjernsynsreporter i fjor høst ble en av Kirkens ledere spurt: «Hva gjøres i Kirken for å prøve å stanse den hatske stemningen overfor de homoseksuelle?» Under et fjernsynsintervju om dette emnet ble jeg for ni år siden utspurt om rapporter som gikk ut på at Kirken lærte eller antydet «at disse menneskene nærmest er pariaer, ... og disse menneskene hater seg selv, og at Kirken har frembragt denne holdningen.»

Mer bemerkelsesverdig er det at vi også mottar slike spørsmål fra trofaste medlemmer. Et brev vi mottok nylig, er illustrerende:

«Et annet problem vi har, er at våre sønner og døtre blir klassifisert som mennesker som praktiserer avvikende og usedelig adferd. Kanskje det gjelder noen, men ikke de fleste. Disse unge menn og kvinner ønsker

bare å overleve, ha et åndelig liv og ha godt et forhold til sine familier og Kirken. Det er spesielt ødeleggende når slike negative hentydninger blir uttalt fra talerstolen. Vi tror slike taler bare skaper mer depresjon og en enorm skyldfølelse, skam og mangel på egenverd, noe de har måttet utholde hele livet. Noen ganger kommer virkelig Kristi rene kjærlighet i altfor liten grad til uttrykk for å hjelpe dem gjennom deres ildprøver. Vi vil alle sette pris på alt dere kan gjøre for å hjelpe på den vanskelige situasjonen disse misforståtte barn av vår Fader i himmelen befinner seg i. Hvis noen av generalautoritetene kunne gi uttrykk for større forståelse for dette problemet, ville det helt sikkert bidra til å hindre selvmord og splittelser som oppstår innen familier. Mange kan ganske enkelt ikke tolerere den kjensgjerning at Kirkens medlemmer dømmer dem som 'syndige mennesker', og derfor finner de trøst i homoseksuell livsførsel.»[20]

Disse opplysningene viser klart at det er behov for forbedring i vår kommunikasjon med brødre og søstre som strever med problemer – alle slags problemer. Ethvert medlem av Kristi kirke har et klart doktrinært ansvar for å vise kjærlighet og gi hjelp og forståelse. Syndere så vel som mennesker som kjemper imot upassende følelser, skal ikke kastes ut, men skal elskes og hjelpes (se 3. Nephi 18:22-23, 30, 32). Samtidig kan ikke Kirkens ledere og medlemmer unngå sitt ansvar for å undervise i korrekte prinsipper og rettferdig oppførsel (innen alle emner), selv om dette forårsaker ubehag for noen.

Kirkens ledere blir noen ganger spurt om det er plass i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige for personer med homoseksuelle eller lesbiske tilbøyeligheter eller følelser. Naturligvis er det det. Vanskelighetsgraden og det adferdsmønster som er nødvendig for å forsake adferd og kontrollere tanker, vil være forskjellig for de enkelte, men budskapet om håp og det fellesskap som Kirken tilbyr, er det samme for alle som strever.

Jeg prøvde å beskrive de avgjørende skillene i mitt svar til fjernsynsreporteren som antydet at Kirken lærte at «disse menneskene nærmest er pariaer». Jeg sa:

«Det menneske som arbeider [for å motstå] slike tendenser, burde ikke føle seg som en paria. Men en helt annen ting er seksuelle forhold utenfor ekteskap. De som innlater seg på den slags adferd, har all grunn til å føle skyld. De har all grunn til å føle seg fremmede for Gud, som har gitt bud mot den type adferd. Det forbauser meg ikke at de føler seg fremmede i Kirken. Det som forbauser meg, er at de mener at Kirken kan tilbakekalle Guds bud... [Frelseren] var barmhjertig og kjærlig ... overfor den kvinnen som ble grepet i hor (noe som har dannet et godt mønster for oss) ..., men han sa: 'Gå bort og synd ikke mer.' Han elsket synderen. Han fordømte synden. Jeg tror Kirken gjør det samme, kanskje ufullkomment, men det er dette vi lærer våre medlemmer: elsk synderen, fordøm synden.»[21]

Kampen til mennesker som har problemer med tiltrekning til personer av samme kjønn, er ikke unik. Det er mange slags fristelser, seksuelle og andre. Plikten til å motstå synd gjelder for dem alle.

Den viktigste hjelp Kirken kan tilby mennesker som har gitt etter for synd, eller som kjemper for å stå imot den, er å oppfylle sin guddommelige misjon og undervise i sann lære og forrette det gjengitte evangeliums guddommelige ordinanser. Evangeliet gjelder på samme vilkår for alle. Dets sentrale sannhet er vår Frelsers forsoning og oppstandelse for at vi skulle få udødelighet og evig liv. For å nå dette mål er et evig ekteskap det guddommelige og foreskrevne mål for alle Guds barn, i dette livet eller i det kommende liv. Ikke desto mindre må dette hellige mål realiseres på Herrens måte. President Hinckley har for eksempel erklært at «ekteskapet skulle ikke betraktes som et terapeutisk skritt for å løse problemer som f.eks. homoseksuelle tilbøyeligheter eller handlinger».[22]

Gjennom Kristus og hans kirke kan de som strever, motta hjelp. Denne hjelpen kommer ved faste og bønn, ved evangeliets sannheter, ved å være tilstede og yte tjeneste i kirken, ved inspirerte lederes råd og, om nødvendig, ved profesjonell hjelp med problemer som krever dette. En annen viktig kilde til hjelp er kjærlige søskens styrkende innflytelse. Alle skulle forstå at personer (og deres familiemedlemmer) som strever med den byrde det er å tiltrekkes av det samme kjønn, har spesielt behov for den kjærlighet og oppmuntring som Kirkens medlemmer har et klart ansvar for å gi, disse som med en pakt har tilkjennegitt at de er «villige til å bære hverandres byrder» (Mosiah 18:8) og «på den måten [oppfylle] Kristi lov» (Galaterbrevet 6:2).

Evangeliets første prinsipp er tro på den Herre Jesus Kristus, som gir oss lys og styrke til å overvinne hindringer i jordelivet og til å bruke vår Gud-gitte handlefrihet til å velge en adferd som vil lede oss til vår guddommelige fremtid. Vi er lovet: «Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den» (1. Kor. 10:13).

KONKLUSJON

Forskjellen i synspunkter innen vitenskap og religiøs lære kan sammenlignes med forskjellen mellom det å lære om en bil ved å iaktta den under kjøring og ta den fra hverandre og analysere de forskjellige delene, og å lese håndboken som er skrevet av produsenten. Man kan lære mye ved å observere og analysere, men den metoden gir bare delvis kunnskap om en maskins funksjon og muligheter. Den beste og mest fullstendige kunnskap om en maskins drift og muligheter får man ved å studere den håndboken som er skrevet av produsenten. Håndboken for våre legemer og sjeler er Skriften, skrevet av den Gud som har skapt oss, og tolket av hans profeter. Disse er de beste kunnskapskilder om hensikten med livet og den adferd og de tanker vi skulle fremelske for å leve lykkelig og oppnå vårt guddommelige mål.

Alle som strever med jordelivets utfordringer, kan kjenne seg igjen i klagen i Nephis salme: «O, jeg elendige menneske! Ja, mitt hjerte sørger over mitt kjød, og min sjel bedrøves på grunn av mine synder.

Jeg er omringet av de fristelser og synder som så lett påvirker meg.» (2. Nephi 4:17-18.)

For å få vilje og styrke til å motstå synd må vi stole på Gud og be om hans hjelp. Nephi gledet seg i Herren, som hadde støttet ham og ledet ham gjennom hans lidelser (se vers 20). «Hvorfor skulle jeg overgi meg til synd for mitt kjøds skyld?» spurte Nephi (vers 27) og føyde til en bønn om at Herren måtte forløse hans sjel og «la meg skjelve når synden viser seg» (vers 31).

Nephi avslutter med ord som direkte angår dem som prøver å løse slike vanskelige problemer som er omhandlet i denne artikkelen:

«O Herre, jeg har stolt på deg og vil alltid stole på deg. Jeg vil ikke stole på kjødets arm, for jeg vet at forbannet er den som setter sin lit til kjødets arm. Ja, forbannet er den som setter sin lit til mennesker eller holder kjød for sin arm.

Ja, jeg vet at Gud gir gjerne til den som ber» (vers 34-35). Han som har befalt oss å bli fullkomne, har utgytt sitt blod for å gi oss anledning til å nå vårt guddommelige mål. Hans tillit til vår evne til å oppnå evig liv kommer klart til uttrykk i hans utrolige innbydelse: «Hva slags menn burde I altså være? Sannelig sier jeg eder: Likesom jeg er» (3. Nephi 27:27). □

(Noter til denne artikkelen står på side 25.)

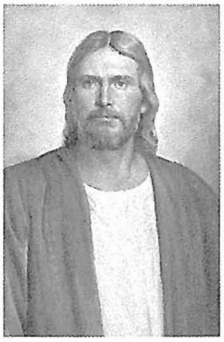

NOTER TIL «TILTRUKKET AV SAMME KJØNN», AV ELDSTE DALLIN H. OAKS (Se artikkel s. 14.)

1. *Læresetninger i evangeliet*, s. 263.
2. Se uttalelse av Det første presidentskap, 31. jan. 1912, trykt i *Improvement Era*, mars 1912, s. 417. Se også *Millennial Star*, 24. aug. 1922, s. 539.
3. Se Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 31. aug. 1899, s. 547, omhandlet i Dallin H. Oaks, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), s. 61-62.
4. Brev fra Det første presidentskap, 14. nov. 1991.
5. Se L&p 76, omhandlet i Dallin H. Oaks, «Frafall og gjenopprettelse», *Lys over Norge*, juli 1995, s. 85-88.
6. «An Easter Greeting from the First Presidency», *Church News*, 15. apr. 1995, s. 1.
7. «Free Agency and Freedom», *Brigham Young University 1987-88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), s. 46-47. Den redigerte versjon som er trykt her, finnes i Monte S. Numan og Charles D. Tate jr., red., *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), s. 14-15.
8. R.C. Lewontin og andre, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984). R. Hubbard og E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R.C. Friedman og J. Downey, «Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships», *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993): 149.
10. Ibid.
11. J.M. Bailey og R.C. Pillard, «A Genetic Study of Male Sexual Orientation», *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089-96.
12. J.M. Bailey, R.C. Pillard og andre, «Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women», *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217-23.
13. D. Hamer og P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994), s. 218.
14. W. Byne og B. Parsons, «Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraised», *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
15. Dean Hamer og andre, «A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation», *Science* 261 (16. juli 1993): 321-27.
16. *The Science of Desire*, s. 145-46.
17. W. Byne, «The Biological Evidence Challenged», *Scientific American*, mai 1994, s. 50, 55.
18. Byne og Parsons, «Human Sexual Orientation», s. 236-37.
19. Gordon B. Hinckley: «Ærbødighet og moral», *Lys over Norge*, juli 1987, s. 44.
20. Brev til Dallin H. Oaks, 3. sept. 1994.
21. Fjernsynsintervju med eldste Dallin H. Oaks, 3. des. 1986, svaret ikke sendt, utdrag trykt i «Apostle Reaffirms Church's Position on Homosexuality», *Church News*, 14. feb. 1987, s. 10, 12.
22. Gordon B. Hinckley: «Ærbødighet og moral», s. 47.